

בס"ד. יום ב' דר"ה (עשי"ק) ה'תשד"מ. הנחת הת' בלתי מוגה

אמור כג, כד. פינחס כס, א. א. (3)

המשך ר"ה תשי"ד בתחלתו. (4) ויק"ר רפכ"ס. יל"ש עה"פ פינחס כס, א. (רמז)

השפכ. ראה פד"א רפ"א ובהנחתו חר"ל שם. (5) ראה המשך ח"ל. (6) ס"כ

פ, קל, רש ע"ב. (7) בראשית א. א. (8) שעות"א פ"א. (9) מוש"י עה"פ

זח"א לא, ב. (בתוספתא). (10) אבות רפ"ה. (11) ח"א (בחסמטות) רנו, ב. (12) ראה גב

זח"א לא, ב. (בתוספתא). (13) בראשית ז, ג-ד. (14) ראה מוש"י עה"פ.

(15) ספורנו שם. (16) הרגום וירושלמי שם. (17) משלי א, כ. (18) ראה תו"ח

בראשית בתחלתו. (19) תרגום אונקלוס שם.

זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון, וקאי על תיובת דר"ה

(בחדש השביעי באחד לחודש). וידוע דיוק כ"ק מו"ח

אדמו"ר בזה (ה) הוי בל"ה בארץ נברא העולם, ור"ה הוא ביום

מעשיך. ובכ"ד לבאר גודל העילוי של היום דר"ה (שיום זה תחלת

נקרא בשם תחלת מעשיך) מכאן תחלה מעלת יום הראשון דמעיב

(כ"ה בארץ) 5, שמוז יובן גודל העילוי של היום דר"ה שהוא נעלה

יותר מכ"ה בארץ. דהנה בחיק הבורא, ועד שזה רק בכח העצמות

בארץ דוקא) הוא רק בחיק הבורא, באגה"ק 6, שהוא לבדו בכחו

שמציאותו מעצמותו, כמ"ש אדמו"ר באגה"ק 6, שהוא לבדו בכחו

ויכלתו לברוא יש מאין, והוי ענין זה דבריאה יש מאין, דוקא ביום

הראשון דמעיב, כמ"ש (ביום הראשון דמעיב) בראשית ברא גו'

ופירש הרמב"ן דאין אצלנו כלשון הקודש בהוצאת היש מאין אלא לשון

ברא (דהשם בריאה) הוא התייחסות של ענין הוצאת היש מאין.

כחורת הבעש"ט דשמו של כל דבר אשר יקראו לו כלשון הקודש הוא

חיותו של הדבר שמחי' ומהוה אותו תמיד מאין לישל. והיינו דביום

הראשון דמעיב) נבראו השמים והארץ וכל צבאיהם מאין לישל כמ"ש

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, את השמים לרבות

חלדוהיהו ואת הארץ לרבות חלדוהיהו 9, דכל הבריאה כולה נבראה

בחדותהוהו דבראשית. דהנה שבריאת העולם הי' בעשרה מאמרות 10,

שבפסוק בראשית מרומזים כל הע"ס, שבאשית קאי על חכמה וכו'

והארץ קאי על מלכות. ויתירה מזו, שבבראשית קאי גם על הכת"י

שלמעלה מחכמה. וכמו שמבאר כ"ק אדמו"ר האמצעי בחורת חיים

בתחלתו 11 דבחיבת בראשית יש כמה פירושים, בראשית כפשוטו

(בראשית בריית שמים וארץ 14, בתחלת הזמן 15) ולפ"ו קאי על ספירת

המלכות, בראשית בחוכמתה 16 וקאי על ספירת החכמה (ובפירוט

יורה, קאי על ב' בחינות חכמה, חכמות בחוץ תרונה 17, חכמות לשון

דבנים, חכמה עליונה וחכמה תחתונה 18), בראשית בקדמיותו וקאי על

פכת שלמעלה מהחכמה. והיינו דנוסף על מה שבראשית הוא מאמר

א

20) ראה המשך ח"ל פ"ב. וראה ד"ה בראשית הש"ה בתחלתו. (21) ר"ה לב,

א. (22) כ"ר פ"ג, ה. פרשי" עה"ת בראשית א, ה. (23) בראשית שם. (24)

המשך חער"ב (ח"ב) ע' החקצת. סה"מ חשי"ד ע' 222. (25) בעה"ס עה"פ.

(26) אר"ת (הוצאת קה"ת) סי' חזי. (27) שנת גה, א. סנהדרין סד, א. ירושלמי

ומורש שנהגה הכאה. ועוד. (28) ירושלמי סנה' פ"א ה"א. דבר"פ, שהש"ר

פ"א ס, א. (29) לקו"ת נצבים מז, ב-ג. אוה"ת ר"ה ע' אהלג. אהלג, ובכ"מ.

(30) סטרי ומרש"י ר"פ מסות. (31) ע"ד עמוס ג, ז. (32) הוללים לג, ו. (33)

אוה"ת שם ע' א' שמא. (34) נפיוס היום הרת עולם.

הנחת הת' בלתי מוגה

כלי שכולל כל המאמרות (ספירת החכמה 20 ראשית כל הספירות),

היא גם למעלה מבחינת מאמר (בחי' הכת"ר 20 שלמעלה מהשתלשלות).

בזמן מה שאר"ת 21 בראשית נמי מאמר הוא, היינו שבראשית הוא נמי

מאמר, אבל בעצם מהותו הוא למעלה מבחינת מאמר. וגם אר"ת 22

עה"פ 23 ויהי ערב ויקי בוקר יום אחד, דמ"ש יום אחד (ולא יום

ראשון), הוא לפי שבו הי' הקב"ה יתד בעולמו, היינו דהגם שביום

הראשון דמעיב נהווו כבר כל הנבראים (כנ"ל). הי' או נראה ונגלה

איך שהוא ית' אחד 24, דזהו גם מה שבראשית ברא אלקים, וכן ברא

אלקים את, הוא ס"ת (אמת 25) וידועה חורת הרב המגיד 26 ע' 27

מאר"ת 27 חותמו של הקב"ה אמת, דאחיות אמת הם ראשון ואחרון

ואמצעי של הכ"ב אותיות 28 (דכשמצדפים אותיות הכפולות מנפ"ד און

תמ"ם הוא אות האמצעי). והוא סוד דרמוז שהקב"ה מלא כל עלמין

מגו כל עלמין ומכוחן של כל עלמין אמת דס"ת בראשית ברא אלקים

מיני' דמוז מוכן גם בנוגע לענין אמת דס"ת בראשית ברא אלקים

וברא אלקים את, דהבריאה שביום הראשון דמעיב, כ"ה בארץ, היתה

כאופן שהי' נבדל בה דלית אחר פנוי מיני'. וזהו ג"כ מה שכת' הית

בארץ הוא בחי' כה"פ, דכל הנביאים נתנבאו בכה"פ 30, דענין הנבואה

הוא כמ"ש 31 גילג"ה דברו אז עבדיו הנביאים, דברו קאי גם על

חזיבור שבו נבה"ע בדבר 32. ה' שמים נעשו, וענין כ"ה בארץ שמורה

אדמו"ר על בחי' כה"פ, כה"פ לשון הנביאים) הוא שהחבר הוי' שמהוה את כל

הבריאה הוא בגילוי בהנביאים) ומהו יובן גודל העילוי של היום

דר"ה. שהוא נעלה יותר גם מכל בארץ, שלכן זה היום דר"ה דוקא

הוא תחלת מעשיך, כי כ"ה בארץ שבו נברא העולם הוא בחי' כה"פ

משא"כ ר"ה יום בריאת האדם נקרא (ה) היום, בחי' זה שלמעלה

מבחי' כה"פ.

א

וזהו גם מה שאומרים בר"ה היום הרת עולם (אף שבכ"ה בארץ נברא

העולם), כי עולם (כאן) קאי על אדה"ר שנקרא ג"כ עולם,

וזהו מה שהיום דר"ה (א' בחשרי) הוא יום הרת עולם, הרת

מלשון הריץ ועיבור, כי ביום זה הי' הריץ האדם וגם הלידה

שלו, כנ"ל (בהמאמר דערב ר"ה) מדרוש הצ"צ 33. וכדאיתא גם

בסידור האר"ז 34 דהיום הרת עולם קאי על האדם שנברא בר"ה.

א

20) ראה המשך ח"ל פ"ב. וראה ד"ה בראשית הש"ה בתחלתו. (21) ר"ה לב,

א. (22) כ"ר פ"ג, ה. פרשי" עה"ת בראשית א, ה. (23) בראשית שם. (24)

המשך חער"ב (ח"ב) ע' החקצת. סה"מ חשי"ד ע' 222. (25) בעה"ס עה"פ.

(26) אר"ת (הוצאת קה"ת) סי' חזי. (27) שנת גה, א. סנהדרין סד, א. ירושלמי

ומורש שנהגה הכאה. ועוד. (28) ירושלמי סנה' פ"א ה"א. דבר"פ, שהש"ר

פ"א ס, א. (29) לקו"ת נצבים מז, ב-ג. אוה"ת ר"ה ע' אהלג. אהלג, ובכ"מ.

(30) סטרי ומרש"י ר"פ מסות. (31) ע"ד עמוס ג, ז. (32) הוללים לג, ו. (33)

אוה"ת שם ע' א' שמא. (34) נפיוס היום הרת עולם.

הנחת הת' בלתי מוגה

כלי שכולל כל המאמרות (ספירת החכמה 20 ראשית כל הספירות),

היא גם למעלה מבחינת מאמר (בחי' הכת"ר 20 שלמעלה מהשתלשלות).

בזמן מה שאר"ת 21 בראשית נמי מאמר הוא, היינו שבראשית הוא נמי

מאמר, אבל בעצם מהותו הוא למעלה מבחינת מאמר. וגם אר"ת 22

עה"פ 23 ויהי ערב ויקי בוקר יום אחד, דמ"ש יום אחד (ולא יום

ראשון), הוא לפי שבו הי' הקב"ה יתד בעולמו, היינו דהגם שביום

הראשון דמעיב נהווו כבר כל הנבראים (כנ"ל). הי' או נראה ונגלה

איך שהוא ית' אחד 24, דזהו גם מה שבראשית ברא אלקים, וכן ברא

אלקים את, הוא ס"ת (אמת 25) וידועה חורת הרב המגיד 26 ע' 27

מאר"ת 27 חותמו של הקב"ה אמת, דאחיות אמת הם ראשון ואחרון

ואמצעי של הכ"ב אותיות 28 (דכשמצדפים אותיות הכפולות מנפ"ד און

תמ"ם הוא אות האמצעי). והוא סוד דרמוז שהקב"ה מלא כל עלמין

מגו כל עלמין ומכוחן של כל עלמין אמת דס"ת בראשית ברא אלקים

מיני' דמוז מוכן גם בנוגע לענין אמת דס"ת בראשית ברא אלקים

וברא אלקים את, דהבריאה שביום הראשון דמעיב, כ"ה בארץ, היתה

כאופן שהי' נבדל בה דלית אחר פנוי מיני'. וזהו ג"כ מה שכת' הית

בארץ הוא בחי' כה"פ, דכל הנביאים נתנבאו בכה"פ 30, דענין הנבואה

הוא כמ"ש 31 גילג"ה דברו אז עבדיו הנביאים, דברו קאי גם על

חזיבור שבו נבה"ע בדבר 32. ה' שמים נעשו, וענין כ"ה בארץ שמורה

אדמו"ר על בחי' כה"פ, כה"פ לשון הנביאים) הוא שהחבר הוי' שמהוה את כל

הבריאה הוא בגילוי בהנביאים) ומהו יובן גודל העילוי של היום

דר"ה. שהוא נעלה יותר גם מכל בארץ, שלכן זה היום דר"ה דוקא

הוא תחלת מעשיך, כי כ"ה בארץ שבו נברא העולם הוא בחי' כה"פ

משא"כ ר"ה יום בריאת האדם נקרא (ה) היום, בחי' זה שלמעלה

מבחי' כה"פ.

א

ומבאר שם דמה שהאדם נקרא עולם מלשון העלם, הוא לפי שהנשמה בעלמת בגוף. והנה מכיון שענין היום הרת עולם מדגיש, את מעלת האדם, (שלכן יום הרת עולם הוא דוקא ברי"ה ולא בכ"ה באלוף). מוזנ מזה, דמה שהאדם נקרא כאן בשם עולם מלשון העלם. הוא לא לגריעותא ח"ו, אלא למעלותא. כי מה שהנשמה נעלמת בגוף הוא ירידה צורך עלי'. דעי' ירדת הנשמה למטה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא, דשרש הנשמה הוא כמ"ש 36 ויפח באפיו נשמת חיים ומאן דנפח מתוכי. נפח מתוכיותו ומסנימיותו 36, ועי' ירדתה בגוף האדם ועד באופן שהיא נעלמת בו. הנה עי"ז היא מתעלית למעלה יותר מכמו שהיתה בשרשה בבחי' ויפח. והנה היום הרת עולם מלשון העלם, דהחידוש והעלוי שבכ"ה יום בראו אדה"ר הוא לא רק לגבי הבריאה דכ"ה באלוף, אלא גם לגבי הנשמות כמו שהם בשרשם.

וביאר הענין, (מה שהיום דר"ה שבו נברא האדם נקרא יום היום, בחי' זה), יובן ע"פ מה שמבאר כ"ק אדמו"ר הצ"צ 37, התעם על שהיום דר"ה נק' חתמת מעשיו, (אף שברכה"ע היתה בכ"ה באלוף) וכי בבריאת האדם, כתיב לשון עשיו, נעשה אדם 38, ולכן נק' החלת מעשיו. ומבאר שם, דהגם שגם גבי הנבראים שנחתו לפניו נאמר לשון עשיו, ויעש אלקים את הרקיע, ויעש אלקים את שני המאורות 39, מ"מ עיקר העשיו הוא באדם כתיב נעשה אדם בצלמנו עשה את האדם 40, ובמאמר נעשה אדם כתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו נמקמים בצלמנו קדמותינו, דעיקר החידוש שבבריאת האדם (נעשה אדם) הוא בצלמנו. ועי"ז יובן, מה שהיום דר"ה זה היום, בחי' זה, דהנה ידוע 41 בענין בצלמנו כדמותנו דצלמנו הוא זה וכדמותנו הוא בחי' כה. ומכיון שעיקר החידוש דנעשה אדם הוא בצלמנו (כנ"ד), בחי' זה, דהעפר מן האדמה שממנו נוצר האדם 42 נברא בכ"ה באלוף בחי' כה, ומה שנחתוש בהיום דר"ה (חללת מעשיו) הוא שנחוסף בו גם בצלמנו בחי' זה, ועי"ד שמצינו גבי משה, שגם משה נחנבא בכה ככל הנביאים ומוסיף עליהם שנחנבא (גם) בזה 30, לכן נק' זה היום, בחי' זה.

והנה ענין החידוש דזה היום (ר"ה) הוא להמשיך בחי' זה גם בבחי' כה, וכדאיחא בזוה"ק עה"פ 44, ואמרתם כה לחי יו"ט דר"ה הוה כו' לקשרא כה לחי. דזוה"ע נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, המשכה בחי' בצלמנו (בחי' זה) בבחי' כדמותנו (בחי' זה).

- (35) בראשית ב, ז. (36) תנאי דפ"ב. (37) אוה"ת שם ע' א' שמה. אישנו.
- (38) בראשית א, כו. (39) בראשית א, ז. שם, פ"ו. (40) נח פ, ו. (41) אוה"ת מות ע' אישנו ואילך. וראה גם אוה"ת ר"ה ע' א' ח"ב. (42) בראשית ב, ז. (43) ח"ב נג, כ. - הובא בלקו"ת נצבים מז, ב. (44) ש"א כה, ו.

כה). הו' בבחי' כדמותנו שבאדם גופא, ועי"ז גם בכל הבריאה שנברא בכ"ה באלוף בחי' כה. וכמ"ז 46, שאדה"ר פעל ג'ם בכל הנבראים שיהי' בואו 46, נשתחה ונכרעה נברכה לפני ה' עשיו. והגם שגם כיום הראשון דמע"ב הי' כבר נרגש בכל הנבראים בלשונם לקב"ה, (דזוה"מ מה ששרש של יום הראשון הוא לה' 47, הארץ ומלואה חבל ויושבי בה 48, על שם שהקב"ה שלים בעולמו 49, ועד שגם הקליפות אינם יכולים לעבור כלל על רצונו יח"ו 50, כמאמר בלעם לא אוכל לעבור את פי ה' גו' כל אשר ידבר ה' אוהו אעשהו 51, וכמו שמבאר כ"ק אדמו"ר בהם שמציאותם היא מצד רצונו יח', וכמו שמבאר כ"ק אדמו"ר מהו"ש 52, שהעולם הוא מציאות ולא דמיון, ואחיות עינים ח"ו ומביא ראי' לזה מענין התק"צ. היינו שהענין (התק"צ) הוא המכילה את מציאות העולם, והנה הכיטול דהנבראים, (שמצד עצמם) הוא בחי' כה, היינו מצד בחי' האלקות שמתבלשת בעולמות (ממכ"ע) כמבואר בדרושי כ"ק אדמו"ר הצ"צ 53, שבת היא כ"ב אחוה וגו' קוין, ועי' עבודת האדם, נמשך בעולם גילוי בחי' זה) בחי' האלקות שלמעלה מהתבלשות בעולמות (סוכ"ע). ויש צומד, דזוה"מ מה שהתחזקה אמיתי, היא מענין התק"צ, שבה מרמז, דמה שהעולם הוא מציאות אמיתי, נעשה זה בעיקר ע"י עבודת האדם בלימוד התורה וקיום המצוות, ועי"ז ממשך בעולם גילוי בחי' זה שלמעלה מבחי' כה, ועד שלע"פ יהי' גילוי ב' פעמים זה, כמ"ש 54, ואמר ביום ההוא הנה אלקנו זה גו' זה הוי' קוינו לו גו', וכמבואר בדרושי כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע 55, גדל העילוי דענין כפולות.

ומבאר באוה"ת 56, דמעלת האדם (שנברא ברי"ה) היא שיש בו ענין הבחנה, שאין דוגמתו בכל הנבראים. דכך הנבראים יש לכל אחד מהם מדה אחת בלבד (או ב' מדות 57), כמו הנשר שבטבעו הוא רחמני על בניו והעורב שבטבעו הוא אכזרי, ואינם פועלים רק כפי טבעם. משא"כ האדם, כלול מכל המדות והטבעים, ויכול לבחור כמה שירצה, ומעלה זו שבאדם (ענין הבחירה), אינה גם במלאכים. כי גם המלאכים הנה כל אחד מהם, יש לו מדה מיוחדת ואינו יכול לפעול רק כפי טבעו דוקא, (וככדי שיהי' בו פעולת מדה

- (45) סדר"א פי"א. זח"א רכא, ב. ח"ג ס"ג אמו. (46) תהלים צה, ו. (47) תהלים כו, א. (48) מסכת תמיד בסופה. ר"ה לא, א. (49) ר"ה שם. (50) תנאי ספ"ד. (51) בלק כב, יח. כג, כו. (52) סה"מ חרכ"ט ע' קמח. (53) אוה"ת ר"ה ע' א' ח"ב. (54) ישעי' כה, פ. וראה שמ"ר ספ"ג, טו. תענית לא, א. (55) ד"ה נחמו עת"ר בסופו. (56) ר"ה ע' א' ח"ב. וראה גם לקו"ת אמו. (57) ג. ראה לקו"ת שם. ובהקדמת הרמב"ם לפירוש המשניות: פעל אחד בלבד או כ' פעלים.

דחי' (שנאוה 68) דוקא, אלא שאפע"כ הנה ע"י עבודת התשובה יכולים לברר גם נצוצות אלו, ועי"ז נעשה עליו למעלה יותר גם מעבודת הצדיקים, ומ"ש ואת עשו שנאחזי (שקאי גם על עשו כמו שמתברר ע"י תשובה) איז הכוונה לשנאה ממש, כי אם ע"ד מ"ש 69 כי שנאה לאה, שהיא שנאה בעיני האהבה לרחל, כי כוונת הבראה היא במעשיהו של צדיקים דוקא, דהאציקים עשו את האדם יש"ר 71, וזהו הצדיקים, אה עשו ליעקב, דעשו (עבודת התשובה) ויעקב (עבודת הצדיקים) שניהם הם בשות, דבכל אחד מהם יש מעשה שאין בידתו, וע"ד המבואר באוה"ת 72 בענין איני יודע באיזה מהם חפצי, ולומדים (אוהב את יעקב 74, כי הכוונה היא שכל העיניים, גם העיניו ותשובה, יהיו בקדושה ע"פ חורה) דוקא, כענין משיח 76, אהא לאתנא צדיקיא בחיובתה 76, ועפ"ז יוכן, גם ענין יבחר לנו גו' אה גאון יעקב גו' (שהוא דוגמת ענין ואוהב את יעקב), דמה שמבקשים יבחר לנו דוקא, איז זה מצד שאפשר להיות ענינים, בתי רצויים, ולכן צריך לענין הבחירה דוקא, (דוגמת התשובה בפשוטה, שמתקנת העיניים הכלתי רצויים), כי אם, דנוסף על מה שכל אחד מיראית נכתב ונחתם לאתרי דאזיין בספרן של צדיקים גמורים 77 כי ועמר כולם צדיקים 78, הנה נוסף לזה יש גם העיניו דיבחר לנו גו' (דוגמת התשובה צדיקיא בחיובתה).

11

זוהו זה היום תחלת מעשיך, שהיום דר"ה יום בריאת האדם, נק' זה היום, בחי' בתי, וזהוידוש דר"ה הוא, שהגילוי דבחי' זה נמשך גם בבחי' בת, שגם בעיני העולם (שמצד עצמם הם בבחי' כה) יחי' גילוי אלקות באופן זה (ולא יחי' שייך ענין הפני ח"ו). ועי"ד שחי' במתן תורה נרמ"ת שייך דר"ה, אהה נגדיית בענין כבודך כו' על חר סיני כו' 79, שענו על הן ועל דאו הן 80, דכל העיניים, גם העיניו דתשובה (לאו), היו באופן של הן, ועי"ז הוא גם בכלדות החורה, דכתיב בה, מימינו אש דת למו 81, שמתחיל במימינו דוקא, דגם העיניים דאש (לאו) הם באופן דימיני (הן), והפעם על זה [מה שכתורה גם העיניים דאש (שמקו השמאל) הם לאופן דימיני] הוא לפי

68 ראה לקו"ת שה"ש ו' ג' 69 ויצא כט, לא. 70 ראה לקו"ת ואוה"ת שכתורה 72, אוה"ת נ"ד ע' קנו, המשך חר"ו ע' תקלג. 71 קהלת ז, כט. 72 עקב ע' תקח, וראה לקו"ת שה"ש ד"ה מי יתנן, אוה"ת שם. 73 כ"ר ספ"ב. 74 וע"ד סמסים כב"ר שם, שהוא סוף במעשיהם של צדיקים דוקא. 75 ראה חו"ג קנב, ב. וראה לקו"ת שמע"צ צב, ב. שה"ש ג' ב. 76 ראה אוה"ת עקב שם. 77 ר"ה סז, ב. 78 ישע"י ס' כא, סנהדרין ר"ס חלק. 79 תפלת מוסף דר"ה - תחלת ברכת שופרות. 80 מכלתא יתרו כ, א. 81 ברכת לג, ב.

הנחת הח' בלתי מוגה

אחרת הוא דוקא ע"י וקרא 68 זה אף זה, שמקלין דין מן דינו 69, ולכן נקראים המלאכים בשם עומדים, לפי שהם (כמו שהם מצד עצמם) עומדים תמיד באותה הטבע, וא"א להם לנסות מזה. משא"כ האדם יש בו כח הבחירה לבחור בכל מה שירצה, וממשיך באוה"ת 60 שם, דרש כח הבחירה שנאים, (שאין דוגמתו בכל הנבראים גם לא במלאכים) הוא ממקום גבוה נעלה מאד, דוגמת ענין הבחירה שבבעמותו ית'. וכמ"ש 61: הן האדם הי' כאחד ממנו, דמה שהאדם יכול לבחור בכל מה שירצה, הוא לפי שהוא כאחד ממנו, כיחידו של עולם, שאין מי שיעכב על ידו, וזהו 62 מה שאומרים כר"ה (לפני תק"ש) יבחר 63 לנו את נחלתינו, את גאון יעקב גו', כי מעלת האדם שנברא בר"ה הוא, ענין הבחירה שבו, שבדוגמת בחירת העצמות, ולכן אומרים בר"ה יבחר לנו גו', שהיה' ההמשכה וההשפעה מעצמות ית', מקום הבחירה.

והנה מה שמבקשים כר"ה יבחר לנו, איז הכוונה ביה, דמכיון שאפשר להיות ענינים בלתי רצויים ח"ו לכן מבקשים שתהי' ההמשכה מבחינה נעליה יותר (מקום הבחירה), שענינים הכלתי רצויים אינם חופסים מקום שם, כי אם, שהבקשה יבחר לנו היא, שתהי' ההמשכה ממקום נעלה יותר, והיינו דנוסף על מה שביראי נוחתים לכ"א מיראל כחיבה ותחימה טובה לשנה טובה ומחוקה בטוב הנראה והנצנה בכך טוב גשמי ורוחני מצד העבודה דתומ"צ, וגם בדרך צדקה. הנה מבקשים ייראל וחובעים ופועלים שיהי' כן (ועוד יותר מכפי בקשתם ודרשתם), יבחר לנו את נחלתנו את גאון יעקב גו', שהיה' ההמשכה (גם) מצד זה שהקב"ה בנתן לישראל בבחירתו החפשיית, ומסיימים אשר אוהב סגל, דכל מקום שנאמר נצח סל"ה ועד איז לו הפסקה 64.

והענין הוא, דהנה כחיב 65 הלא אה עשו ליעקב ואוהב את יעקב ואת עשו שנאחי, יעקב ועשו הו"ע עבודת הצדיקים ועבודת הבעלי תשובה, ועקב הוא העבודה דתומ"צ (עבודת הצדיקים) כמ"ש 66 יעקב איש תם, בחי' תמים תהי' עם הוי' אלקיך 67, ועשו הו"ע הצנצות שבדברים האסורים דע"פ סדר הקבוע (שע"פ חורה) א"א לבררם ולהעלותם וצרי לרחותם, דזהו ואת עשו שנאחי כי אופן העבודה בנוגע לנצוצות אלו (ע"פ סדר הקבוע ע"פ חורה) הוא בדרך

58 ישע"י ו' ג' תרגום שם. 59 לקו"ת וקרא א, ב. 60 ע' אהלו, וראה גם לקו"ת אמור לח, ב. 61 בראשית ג, כב, רמב"ם ה"ל תשובה רפ"ה - חובא בלקו"ת שם. 62 ראה אוה"ת ר"ה שם ע' אשכנז. 63 חתלים מז, ה. 64 עירובין נד, א. 65 מלאכי א, ב. 66 תולדות כה, כו. 67 שופטים יח, יג, וראה לקו"ת נצבים מה, ג.

הנחת הח' בלתי מוגה

שהתורה היא בקו האמצעי, ענין בלש שלום⁸², שמחבר ב' הקיין
 דסור⁸² מרע ועשה טוב⁸³. דכח זה שבחורה (לחבר ב' הקיין) הוא
 לפי שהיא למעלה מגדר קיין, אבל בכדי שיהי' זה (שגם הלאו יהי'
 באופן דהו) בפועל, צריך להמשיך זה גם בבחי' ג' קיין, ועד בג'
 הקיין שבבחי' כה (כנ"ל מאוה"ת שכה הוא כ"ב אחווין וג' קיין),
 דע"ז נפעל גם בעולם (שנברא בכ"ה באדל, כחי' כה), שכל
 העינים שבו יהיו בבחי' הז', דהנה ידוע⁸⁴ עה⁸⁵ עשרה עשרה הכך
 בשלף הקודש, דעשרה מאמרות מכוונים כנגד עשרת הדברות, ולכן,
 ע"י שבעשרת הדברות, גם הדברות דלאו היו במתן תורה באופן דהו,
 הנה מזה נמשך גם בעשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שכל העינים
 שבעולם הם באופן דהו, דזהו מה שלע"ז [שאו יהי' למעלה יותר גם
 מכמו שהי' כמ"ת, דכמ"ת הי' רק מעין זה] לא יהי' ענין הכיוריים
 וכל העציות יהיו בקדושה גופא⁸⁶, ועד מעין זה] לא יהי' ענין הכיוריים
 (שהוא למעלה יותר מהעציות שע"י כיוריים) יהי' באופן דלאתנא
 צדיקיא בחיובתא, וזהו מה שהיוס דר"ה, יוס בריאת האדם, נקרא זה
 היום, דהעולם מצד עצמו הוא בבחי' כה ועד שיש בו עינים בלתי
 רצויים (בחי' לאו), וע"י עבודת האדם (שנברא בר"ה, זה היום)
 נמשך ככל עיני העולם גילוי אלקות באופן דזה, ועד שלע"ז יהי' שני
 פעמים זה, הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קיינו לו, שזוהו (שני פעמים)
 תכלית השלימות, וע"ד המבואר בכמה דרושים⁸⁷ המעלה דנתמות
 כפולות, אחיות כפולות וכיו"ב.

והמעשה הוא העיקר⁸⁸, שכל העינים יומשכו למטה במעשה בפועל,
 שיהי' ונגלה⁸⁹ כבוד הוי' וראו כל בשר, דכבר הי' לעולמים
 מעין זה בשעת מתן תורה שאז הי' רק מעין הגילוי דלעבודת⁹⁰,
 ועיקר הגילוי יהי' בארץ השביעי⁹¹ ביום שכולו שבת⁹², ומכיון שכעבר
 שבת טועמים מכל תבשיל ותבשיל⁹², הנה גם בארץ הששי, כולל גם
 הזמן דסיום זמן הגלות, צריך להיות גילוי זה בדרך טעמה עכ"פ.
 דע"י מעשינו ועבודתינו, וכפרט בר"ה שענינו הוא (כנ"ל) העליון
 שנפעל בכל הבריאה ע"י עבודת האדם בדוגמת שהי' ביום בריאת
 אדה"ר (ר"ה הראשון) שהמשיך גילוי מלכותו ית' בכל הבריאה כולה,
 ובכל ר"ה נעשה זה באופן נעלה יותר כידוע⁹³ שכל ר"ה נמשך

(82) החלים לך, טו. 83 ראה לקו"ת בלק ד"ה מה טובו. 84 זח"ג יא.
 סע"ב ואילך. 85 נשא ז, פו. 86 אנה"ק סכו" (קנה, א). 87 אות"ת לך
 לך (ח"ו) חרעד, א. נצבים ס"ע א"רמ ואילך. ד"ה לך לך בסה"מ חכ"ז וחר"ל.
 נחמו עה"ר כסופו. ועוד. 88 אבות פ"א מ"ז. 89 ישעי' מ, ה. 90 תניא
 מ"ו (מו, א). 91 ראה תניא שם בהנחה. 92 שו"ע אדה"ז או"ח ט"ו
 ס"ח. 93 אנה"ק ס"ד.

אור חדש עליון יותר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם, הנה ע"י
 העבודה דר"ה וע"י העבודה דשבת השונה שלאחרי ר"ה שאז הוא
 השלימות (ויכולו) דכל ימי השבוע, כולל גם השלימות של ב' הימים
 דר"ה, ובפרט כשהקביעות דר"ה הוא (כבשנה זו) ביום החמישי יום
 הששי בסמיכות ליום השבת, ונוסף על מה שבקביעות זו היכולו של
 ימי ר"ה בהשבת שלאחריהם היא ביתר שאת, יש בזה עוד מעלה
 שמהתשובה דר"ה שהיא תשובה עילאה⁹⁴ נכנסים מיד להתשובה דשבת
 אותיות חשב שגם תשובה זו היא תשובה עילאה⁹⁵, ובפרט בשבת
 השונה שהוא כולל כל שבתות השנה כמבואר בסידור האר"י⁹⁶, וע"י
 התשובה ברוחניות, השיבנו ה' אילך ונשובה⁹⁷, נעשה גם תשובה
 בגשמיות, קהל גדול ישובו הנה⁹⁸, בשונה ונות תושעו⁹⁹, כגאולה
 האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

----- *

(94) אות"ת ר"ה (כרך ה) ס"ע כ"צה. 95 אנה"ת פ"י. 96 סדר עשי"ת.
 וראה שיחת ש"פ האוינו (תחודעות א') שנה זו בתחלתה (סה"ש תש"ב ח"א ע'
 97) איכה ה, כא. 98) ירמ"י לא, ז. 99) ישעי' ל, טו.